

Kassa, január 19.

1865.

FELVIDÉK.

Harmadik évfolyam

6. szám.

FELSŐ-MAGYARORSZÁGI KÖZLÖNY

TÖBB EGYESÜLETEK ÉS TÁRSULATOK HIVATALOS LAPJA.

Megjelen hetenkint kétszer:
CSÜTÖRTÖKÖN és VASÁRNAP.
Előfizetési díj: egy évre 8 frt. — fél évre 4 frt.

Felolós szerkesztő s kiadó-tulajdonos:
Bánóczy Ferencz.
Szerkesztő- és kiadó-hivatal: Kovácsutca 380. sz. Rudaaház.

Hirdetések díja: 4 hasábos garmond sor 5 krajczár.
Bélyeg díj: minden beigtatás után külön 30 kr.
Nyilttér soronkint 12 kr. o. 6.

Néhány szó a vidéki színészetről.

II.

Ha figyelemmel tekintünk végig a vidéki szintársulatokon, könnyen meggyőződhetünk, hogy e társulatoknak majdnem három negyede legkisebb művészetét sem képes előmutatni, hanem örökös kontárkodást igen; mely csak elidegeníti a közönséget a helyett hogy vonzaná, — s így marad aztán a szent ügy mindig hátrább — és hátrább. De ezzel nem azt akartam mondani, hogy sok, különben gyenge társulatnál is ne volnának egyes tagok kik hálásabb létet érdemelnének; — de azok száma vajmi kevés! Ellenben vannak, kik minden előkészület nélkül nem ritkán a mesterműhelytől lépnek Thália templomába, kik hivatásuk horderejét nem csak felfogni, de gyanítani is alig képesek, annyival kevésbé tehát betölteni, kik nem a hivatottság alapján s a szent cél érdekében avattatják fel magokat Thália papjaivá, hanem mert a testi munka fárasztóbbnak látszik mint a színpadi élet.

Ily emberek korlátlanul kontárkodnak a nemzetiség rovására! — ily kezekben hogy virágozzék aztán a színészet s általa mint nyerhetne lendületet a nemzetiség, a nyelv? .. Ha van tehát egy társulatnál néhány jobb tag, az, a nagy hiány ellensúlyozására nagyon kevés.

Mért ne volna tehát szabad a hivatlanokat leszorítani azon térről hova vakmerően felalakodnak? Nem csak jogos, de sőt kötelessége minden igaz honfinak azon törekedni, hogy kitépessék a sok gaz és burján, mely káros kinövésével a hasznos növény fejlődésének is káros. Egy társulatba kívánám tehát összehozni a vidéki színészetet, melynek egy igazgató választmánya hazánk fővárosában léteznék; ezen választmánynak legfőbb kötelessége volna aztán ellenőrködni, hogy avatatlan kezek lenerombolják mások sikeres munkáját; röviden: csak azt engednék Thalia templomaiba lépni, ki hivatását betölteni képes, vagy annak jeleit adja. Ha minden szaktudományok próbáját kell adnunk, hogy azt a gyakorlat terén érvényesíthessük, miért ne lehetne ugyan azt követelni a színésztől.

Vannak hazánkban minden vidékén oly hazafiak, kik képesek megítélni a színészi tehetséget, miért ne lehetne tehát azokból egyes bizottmányokat alakítani? Ezen bizottmányok a náluk jelentkező színészjelölt képességét és készütségét megvizsgálva, annak működhetőségét vagy elutasítását véleményeznék, — fel nem téve azt, hogy találkoznék csak egy honpolgár is, ki ez ügyben a nemzetiség javára segédkezet nyújtani vonakodnék.

Ezen bizottmányokat azért óhajtanám vidéken, hogy a színészjelölt kevesebb költséggel és fáradsággal érhetné el célját, mintha a fővárosba kellene vándorolnia.

Az ekként megvizsgált egyén az igazgató választmány engedélyével léphetne a színpadra, — ily egyénektől csak sikeres működést várhatnánk, — az érdemnek, készütségnek igyekezetnek nagyobb tér adatnék, míg ellenben a konkolytól a buza is megtisztulna.

Igaz ugyan, hogy főleg eleinte meggyőrnélnek a társulatok, de ezen kevés jó sokkal inkább megközelítene a célt mint jelenleg a sok rossz — de a közönség pártolására is sokkal inkább számíthatnánk. Csak ily módon emelhetők fel a magyar színészetet azon polczra, hogy hivatva van.

Rátok nézek és méltán, hazánk fölavatott színészei, tőletek várom a kezdeményezést, ti vagytok arra hivatva, hogy egy új életet teremtetek azon körbe, melyben éltek; babéraitok csak gyarapodni fognak, ha ez új szolgálatot megteszitek e hazának. — Nagy fába vágtam ugyan a fejszét, fogják sokan mondani, de volt-e valami minnek kivitele kezdetben nehéznek vagy kétesnek nem látszott volna? — Szeretném ha más társlapok is szólnának ez ügyhöz, eszmecsere által érlelődik az alapelv; — én részemről ígérem: ha eszmém viszhangra talál, még többször is akarok ez ügyben találkozni e becses lapnak olvasó közönségével.

SAJÓ.

Felhívás

a felvidék lelkes honfiai- s leányaihoz!

Eljött az idő, mely hivatva van a mult év sanyarúságai kínos emlékét, ha csak néhány percnyi farsangi vigassággal is, a feledékenység örvényébe taszítani, és egy boldogabb év reménységét sajtó keblünk epedő virányán, legalább pillanatra felkölteni; — de vannak más részről törlendő könyeink is, melyet nem csak szeretet meggyénk, de imádtott hazánk országos híri korán hűnt dícső története hátramaradt, ügyefogyott árvái, felénk reményteljesen pillantó kristály szemiből hulladoznak.

A varanói magyar olvasó-egylet honfi kötelességének tartván e könyek törléséhez egész erejéből hozzá járulni, szegénysége azonban áthághatlan gátot gördítvén elibe, de más részt azt is tudván, hogy a magyar, példabeszédként, sirva vigadni szokott, legezélszerűbbnek vélte célja elérésére olvasó teremében jövő február hó 11-ére tánczvizalmat rendezni.

Felkértem ennél fogva a felvidék hőkeblü tehetsébb honfiai s lányai, miszerint egyesítve az üdvöst a kellemessé az aláírási ivre jegyzendő kis áldozataival lehetőleg tegyék a tánczvizalom megtartását, s az abból felesleg gyanánt kikerülő összeggel fennebb említett könyek törlését. *)

Minden aláírónak megfognak küldetni a bementi jegyek, melyek azonban a tánczterem előtti pénztárnál is 1 frt 50 krajzával válthatók. Szállásokról, s minden lehető kényelemről gondoskodva lesz.

„Áldás a Hazára, s minden nemes törekvésére.“

Kelt Varanón január 14. 1865.

BUJANOVICS RUDOLF,
egyleti elnök.

*) Reméljük, hogy ezen lelkes szavak nem fognak eredménytelenül elhangzani, s a varanói-olvasó-egylet nemes törekvését sokan elösegítendik.

Szerk.

A kassai kereskedelmi- és iparkamara jelentése,

melyet a vásárvám tarifák rendezése tárgyában f. hó 5-én a nm. magyar kir. Helytartótanácsához felterjesztett.

(Folytatás.)

Az első kérdésre épen nem nehéz a felelet. Mert ha a jelenlegi viszonyok tekintetbe vétetnek, a rendelet szerinti három osztályt másképen mint a vásárhelyek népszáma arányához képest tervezni vagy alakítani, csakugyan lehetetlen; de az e feleletből természetesen és azonnal eredő további kérdésre: micoda népességű községek soroztassanak a három osztály mindegyikébe? helyesen felelni már azért is nehezebb, minthogy erre vonatkozólag megczáfalhatlan dönté elv, valamint másutt hazánkban, úgy a kamara területében eddig fenn nem áll.

S így tekintetbe vévén, hogy e kamara területében létező vásárral felruházott kisebb községek népessége 4000 lélek számon alól áll, a nagyobb községekben pedig nem csak e számon felül 8000-ig terjed, de némelyekbe e számot is meghaladja; tekintetbe vévén továbbá, hogy az egész országban — legalább aránylag, és a mennyire lehet — hasonló vásárvám-tarifák létrehozatala igen kívánatos: e kamara, a közölt javallatokat e részben szemeltartván a mellékletben, — 4000 és 8000 lélek számig terjedő s végtére 8000 lélek számon felüli népességű községekből álló három osztályt mint legezélszerűbbet tervezett.

A fent kelt második kérdést illetően e kamara nézete szerint azon tárgyak, melyektől vásárvámot vagy vásárhelypénzt fizetni kellene, tulajdonképen csak háromféleképpen lehetnek:

- a) azon eszközök és erők, melyeken vagy melyekkel az árucikk a vásárra — vizen vagy szárazon — szállítatnak, vagy a vásárhelyen, eladás végett körülvitetnek, p. o. hajók, lapok, talpak, dereglyék, emberek, állatok, szekerek, taligák s a t.;
- b) a vásári áruhelynek közvetlenül vagy közvetve használt térség, p. o. föld, kövezt, szekerek, falak, sátorok, bódék stb. — Végre pedig
- c) vásár alkalmával eladó eleven állatok, p. o. lovak, szarvas marhák, sertések, juhok, baromfi stb.

A harmadik kérdésre csak azt felelhetjük, hogy az e kérdésben foglalt feladatot tökéletesen megoldani, valamint e kamarára, úgy a magas kormányra nézve lehetetlen, mert az itt fenn tárgyalt, igen számos és igen különböző vásárvám-tarifák roppant hiányai három osztályu szabályzat általi megszüntetését oly módon tervezni, hogy e tervezet a vásárvám-tulajdonosokat is kielégítse, a kereskedés és ipar méltányos igényeinek is megfeleljen, s így többnemű, egymással egyenes ellentétben álló érdekeket kielégítsen, a lehetőség körén túl esik.

E bajon gyökeresen csak a törvényhozás segíthet és pedig úgy, ha a vásárvám megszüntetését, megváltását és illő kárpótlását elrendeli, és ez által a közjó érdekében a vásári forgalmat minden nyomasztó, közép-kori adóztatástól felszabadítja.

(Vége következik.)

A szlávok általános jellemvonása.

(Folytatás.)

E tekintetben a szláv természetrajzzal megismerkedni elengedhetetlen; ezenkívül hátra van még, lényeges alapját, teremtő csirait, nemi dogmáit kikutatni a szláv társadalomnak, oly társadalomnak, t. i. mely egészen különböző a kelta, german, mongol s minden másokétól, melyet a körültekvő népeknél látni. Ha e célból az ókor eseményeit vizsgáljuk, szükséges mindenek előtt, a vallásos fogalmakat kifürkészni. A szlávoknak egy istenről volt fogalmok; egyszersmind egy gonosz lélek vagy a fekete isten lételet is elismerték, mely a fehér istennel a leg-

magasabb jutalmat és büntetést osztogatóval harezott; ők a lélek halhatatlanságát hitték. E három fődogma képezi a szláv népek ősvallását. Megjegyzendő itt a kinyilatkoztatás eszméjének teljes hiánya; sehol sincs nyoma egy, az istenség s ember közti látható köteléknek; soha sem szólt Isten valamelyik szlávhoz, nekik prófétáját, fiát soha sem küldte el. Már a kinyilatkoztatás hiányánál fogva sem keletkezhetett nálok mythologia; ez ugyanis nem volt egyéb, mint a kinyilatkoztatás elfajulása. Oly vallás, minőt a legrégibb szláv írónál, emlékekben, népmondák- és hagyományokban találunk, már maga tanúsítja a nép magas régiségét. Valószínűleg Ázsiából jött ki még a kinyilatkoztatás előtt; e kivándorlás ideje nehezen határozható meg, annyi mégis bizonyos, hogy azon fogalmak közül, melyek Ábrahám idétté keleten közönségesen el voltak terjedve, egyet sem hozott magával. Egy ős hit ez, patriarchalis vallás, mint a milyentről a genesis szól. Isten, ördög, a lélek halhatatlansága, s egy gonosz tett emlékének nyoma, melyet engesztelni kell, mint azt az áldozati szokásban látjuk, ez minden, mit itt világosan megjegyezhetni. A socialis intézmény a többit, a mi még hiányzik, könnyen megfejt. Kinyilatkoztatás nélkül nincs papság, s a régi szlávoknál sem örökletes, sem választó papságra nem akadunk. Miután felistenek, hősök el nem ismertettek, teljességgel nem állhatott elő aristocratia, ez ugyanis mindenütt más isteni erede!ü leszármazáson alapszik, nem úgy mint a többi halandóké. Ez okért kellett a szláv népnek pap születési nemesség, s király nélkül lenni.

A vallási fogalmak megismertetik a népek mult életének tartalmát, megmagyarázzák jelenlegi állapotjukat, s kulcsul szolgálnak jövőjükhöz. Szerencsétlenségre a szláv történet e legfontosabb része még igen homályos. Nemesak hogy régi anyagunk nincs a szláv mythologia ismeretéhez, hanem még a mai tudósok itéletére sem támaszkodhatunk e tekintetben. A régi görögök említéseiben néhány bizonytalan nevet hagytak volt hátra az északi vidékekről; a byzantiak csak a hatodik században jöttek közelebbi érintkezésbe a szlávokkal; iróik azonban jobbára méltóságviselők, vagy a birodalom uralkodói lévén, inkább fordíták figyelmüket e nép politikai és socialis állapotaira, mint a vallására; s csupán csak nyugot írói, kik ez időben a szlávország belsejébe hatoltak, őriztek meg valamivel gazdagabb tudósításokat e tárgyra nézve. Szerzetesek, apostolok, püspökök valának azok, kiknek már hivatásuknál fogva a megtérítendő pogányok vallás-fogalmairól gondolkodniok kellett. Azonban ezek is, hibás felfogás következtében, mindent az átalok ismert görög és római mythologia rendszerére vonatkoztatva, a szláv istenségeknél hibás neveket kölcsönöztek. Egyáltalán csak egy Jupitert, Merkurt, egy Vénust akartak bennök látni, s ez által az ottani vallás sajátosságát eltörölték. A mostani buvárok, történet- s mythologia-írók majdnem kivétel nélkül a mult század tudósainak, a franczia encyclopédistáknak nyomait követték. Előttük a mythologia, gyűjteménye egy önkényes, hanem esztelen képzelmeknek; soha sem jutott eszükbe, hogy e mesék egy rendezett egészbe összeállíthatók, s belőlök egy fény sugar nyere-

helő a népek történetének megvilágítására. Sokszor egy-egy mythost említnek föl, s a nép lelki állapotára, házi életére következtetnek belőle, de soha sem kísérlik meg ez uton társadalmi intézményeiket, politikai emlékeiket megoldani. Mind e tudósok azonban ugyanegyvet világositnak föl a szláv vallás három főfogalmára vonatkozólag.

(Folytatása következik).

Gazdálkodjunk.

II.

(Folytatás).

Az ezredes hitetlen mosolylyal esővála ősz fejét ezen beszédre — mit a másik észrevévének ekkép folytatá: Ön kétkedik? — miért virágoztak tehát Hellas és Róma, míg szolgaságba nem estek? — azután pedig nem virágoztak soha! — mert szabad viszonyokban minden ember becsé saját benső, s valódi értékétől függ — mert szabad viszonyokban minden ember érzi örök, minden emberrel közös méltóságát, mert szabad viszonyokban minden ember akadály nélkül azzá fejlődik, a mi természet s tehetségei után válhatik belőle, és így ő gondolataival és tetteivel a fenséges és istenihez törekszik feljutni, mert ez az egészséges léleknek a rugója — De ha az önkény áll elő, mely a mások szabadságát gyűlöli, hogy maga használhassa fel, akkor ez magának tulajdonítja el azt, a mit az ember fenséges és isteni bir t. i. a szabadságot, az egész többi világnak pedig csak az állati élet szükségéit, s az anyagi jólétét hagyja meg, vagyis csak oda kölcsönzi; míg emagának el nem veszi. Afrika vad népeinél ünnepélyes felkonoztatások czéljára születetteknek látszanak lenni az emberek, — a nép mint juhnyáj nem önmagáért, hanem a pásztor kedvéért létezik. — De ha az emberek becsé nem azon érték szerint határozatlik meg, melyet nekik a természet ad, s ha nem a haza, hanem valami mesterség vagy földművelés, vagy valamely hivatal számára fejtik ki tehetségük fenségét, akkor a művészetek a közönséges élet kényelmek megszerzésének eszközeivé aljasulnak, és a művészetekből minden isteni eltűnik — akkor az eset, és véssü ár után és nem a szépség örök eszméje után fog indulni, és nem fogja magát az ő eredeti széphez alkalmazni, hanem a pénzhez — akkor a tudományok a zsarnokság széke körül hizelegve eszuskálnak, istenítve azt, mint Chi nában van, és a tudományokat nem az karolja fel, a kit a tudományok nemtője hí, és felszentel, hanem az, ki kenyeret keres, mint az napjainkban is észlelhető. Így alacsonyítja le az önkény a tudományokat szóhalmazokká, az isteni művészeteket kézi mesterségekké, a jónak és szépek eme szent forrásait! — A jobb vagy is a szellemi élet elhal, és elfulad a megélhetés és az érzelmi gyönyöröket hajhászó aljas gondolkiszapjában. — Nem is gyanítják többé, hogy lehetne jó valami önmagáért. — A jó és szép, a való és igaz, a bátorság és erény csak annyiban kedveltetnek, a mennyiben még valamire hasznosak. — És vajjon mire kell hasznosoknak lenniök, hogy kedveltessenek? a pénzcsinálásra, a hiúság esiklandoztatására, a gyönyöröknek változatosokká tételére! — De hogy is szerethető az ember azt, a mi isteni még valahol találtatik, csak azért mert isteni — ha már ő is éltének czélját eltveszté, már nem önmagáért létezik, hanem a göröngy, szövések, szöszék, vagy íróasztal számára született.

(Folytatása következik).

Bereghöl.

Munkács, jan. 15. 1867.

— Hála istennek, mi is élünk, de életünket másnak mint tengődésnek nem mondhatjuk; mert napjaink örökös egyformaságban folydogálnak. Egyik napunk olyan mint a másik, a jelen épen oly érdektelen, oly unalmas, mint az előbbiek. Társaséletünk nagyon zsi-badt, ritkán keressük fel egymást; a másutt legalább hajdan, szokásban volt estélyek, barátságos összejövetelek, kebelvidámítások, nálunk most fehér hollók — s nem hiszem, hogy az amerikai pusztákon magányosan lakó tanyabirtokosok elszigeteltekben élnek, mint mi, kiknek lakjaik egy szorosán összefűzött népes s nagy-szerű telepet képeznek. Igaz, hogy ennek okát nagyrésben az idő mostohasága s pénztelenségnek kell tulajdonítani; de azért ügyekezünk kellene, túlemelkedni ez akadályokon, s táplálni a barátságot, mely annyi éledeletet nyújt s magában a jóra annyi ösztönt rejt. Az egyedüli hely, hol koronkint a város értelmisége összejön, a c a s z i n ó, mely mindinkább emelkedni kezd s mint tapasztaltuk, mind anyagilag, mind szellemileg gyarapodik. Járatunk elég magyar és német hírlapot, de nézelem szerint mégsem annyit, mennyi az olvasók vágyai kielégítésére elegendő, s mennyit a tiszta jóvedelem enged. Az értelmiség gyűléje, a casinónak, különben is köteleessége, már csak azon szempontból is, hogy az irodalom mindinkább pártoltassék, a lehetőség szerint támogatni a napi sajtót, s minden politikai és vallási elv mellőzésével, a lapok legtöbbjére előfizetni; ám való-gasson azután az olvasó kénye szerint s merítsen elvének táplálására annyi és oly anyagot, menyit és minőt megemészteni képes. Mi valóban nem sóhajthatunk fel e tekintetben az egykori híres német publicistával, Müll-lerrel, ki mondá: „Mily boldogok azok, kiknek szel-lemök szabadságát s derűtségét nem zavarják anyagi gondok.“ Nekünk felesleges pénzünk is van — mit egyedül arra valónak tartunk, hogy a részvényesek szellemi élvezetét mentül élénkebben mozdítsa elő.

Talán társadalmi életünk is új lendületet nyerend, ha a tervben levő „munkácsi lövés z egyelet“ megalakuland s erre felsőbbleg engedélyt nyere nd. Az előmunkálatok megtétetvék, a részvényesek szép számmal jelentkeztek, az alapszabályok kidolgozása egy választmányra, melynek elnöke L e h o c z k y T i v a d a r ú r, bizatott; s így reméljük, miszerint ezen egyelet, melynek czélja férfias időöltés s a czéllövészeti gyakorlat (mire ez erdős s hegyes vidéken valóban szükségünk is van), — isten segedel-mével létre is jön s tavaszkor működését a várostól erre felajánlott alkalmas és szép helyen meg is kezdendi. —

Létezik Munkácson 1845. év óta egy más egyelet is, mely éneklő társulat nevet visel, a város tisztos polgáraiból áll s czéljálul tűzé ki, nemcsak a r. k. templombani isteni tiszteltnak díszét összhangzó éne-kével emelni, hanem más ez ügybe vágó intézkedéseket is eszközölni; így csekély jóvedelméből egy díszes hal-lottas kocsi szerzett, s alkalmazásba hozott, a L a t o r c z a folyamon levő nagy hídfőnél — a körülmények mostohasága miatt felépítésében megakadt — Szent-Jánosféle kápolnát alapított; a városi régi goth templom bejáratánál egy szép keresztet állított s közelebb, ugyan-csak e templomban, a régi, igénytelen, elavult orgona helyébe egy közel kétezzer forintba került nagyobbser-rüt s díszeset létesített, mely először Karácsony éjjelen szólalt meg s dicsőíté a világ urát méla magasztos hang-jával. . . Ime, mennyit lehet csekély — de egyesült — erővel eszközölni ott, hol az illetőket az ügy iránti buz-galom, kitartás és nemes akarat lelkesíti. Áldást kívá-nunk jövőre is e derék társulatnak, mely hadd szolgál-

TÁRCSA.

A gálya.

Láttam hajót, a tengeren állt;
Nagy volt, s erős ez épület.
A lobogó magasba fen szállt,
És a fenék mélyen sülyedt.

Az árbocot keményen tarták
Hatalmasan vert kötelek,
S a jól szövöit, duzzadt vitorlák
Méhben hordák a szeleket.

Megtört az ár a gálya ormán,
Tajtéket vert az evező:
Vasszerkezet vala a kormány,
A habverés ura lesz ő.

És a hajo kiszállt a sikra,
Szállt, szállt soká, hogy már a szem
Az elhagyott partokra vissza
Nem láthata s előre sem.

Az orkán itt reája támadt,
Nem állta ki a zivatart!
Belőle csak — látand, ha láthat —
Darabokat a messze part.

Nagy és erős bordájú gálya
E föld, mely alattunk lebeg,
Örök hó ált ő árboczára,
S vitorlái a fellegek.

Száll, száll tova az árt hasitván
A semmiség nagy tengerén;
Kiállani nem lesz-e hitvány
A zivatart vész idején?!

TAMÁSFY GYULA.

A kassai nagy napok.

Történeti beszély

P. Szathmáry Károlytól.

(Folytatás.)

III.

Jutalom és büntetés.

Az eljegyzés estéje igen fényes volt. A házigazda vagyonossága nem a bútorokban, melyek még ekkor közönségesen kemény fákból készültek s legfőlebb tö-rök szövetekkel és drága bőrökkel valának beterítve;

hanem a cselédség sokaságában és fényében; a drága ezüst és arany edényekkel rakott pohár-székekben állott. A főteremben néhány ezüst lámpa függött, melyek fényét kénytelen volt a gazda falra függesztett ezüst kargyertyatartók viaszgyertyáival pótolni.

Ez aztán elégséges fény volt, hogy a keleti gyöny-gyök és rubinok százaival borított pártákat és arany ezüst szövetből készült boglárakott fejkötőket; az uraknak roppant drágakő rózsákból alkotott mente-lán-czait megvilágítsa s a ragyogó arany ezüst kelméket csillogó brilliánatok fényét a homályos bársony szövetek mellett még jobban kiemelje.

A megnótázott hazafakon kívül Erdély összes fő-nemessége jelen volt; a főfők és nyírott arcú, kisdéd természetű fejedelmek kezdve egész addig a rétegzetig, melyen alóli vendégek már nem lettek volna illetékesek.

A régi eljegyzés nem sokból állott.

A drága kövektől ragyogó völegény, mentésen és kardosan pompás szönyegre állott, bíbor kalpagját bal-jában tartva. Pompás testszin dolmány és király-vörös mente volt rajta.

Az urak körülötte foglaltak helyet. A rokonok s a fejedelem legközelebb.

Ekkor kijött a barátinőtől vezetett leány egészen fehérben, válla keleti gyöngyökkel füzve; barnahaján ugyanazokból összeállított pánta, mely a gyönyörű fűrtöket és ragyogó szemekfényét s a finom patyolat bőrt még inkább emel.

1066

jon például arra, hogy derék városunkban más jótékony egyletek is alakuljanak, hová takarékmagtárt, kisdobozdát, tűzoltó, cselédjavító, szegény lányokat kiházásító — s más rokonemű egyletet lehet sorozni, mik nálunk eddig mind hiányoznak.

A bálokat e vidéken is a farsang előtérbe hozta; e hó 12-én Beregszászban az ottani ref. iskola javára, sorsjátékkal egybekötött fényes bál tartott; Munkácson a casinó fog egy fényes táncestélyt rendezni s február 5-én Ungvárt az ottani olvasó-egylet a felföldi szűkölködők javára tervez egy táncvigalmat, mely hasonlól sorsjátékkal lesz egybekapcsolva, a melyre való adakozásra a lelkes hölgyekhez már is meneszletett buzgó felhívás. r. l.

Ujdonságok.

* Szombaton folyó hó 21-én Rónayné jutalomjátékául adatik a *Kártyavetőnő*, legújabb francia dráma 5 felvonásban. — A jutalmazott jeles színésznő, mióta szerződött tagja ezen társulatnak annyira igénybe van véve, hogy csupán az operai előadások alkalmával nem látjuk a színpadon; s ha tekintetbe vesszük, hogy mind ennek dacára mégis mindig teljes készséggel lép a deszkákra, az igazság, méltósság és elismerés szempontjából óhajtjuk: hogy azon élvezetes estékért, melyekben művésziileg átgondolt s fāradhatlan szorgalommal tanulmányozott játékaival a színházi közönséget részesíté, érdeme szerint legyen megjutalmazva. — Ajánljuk a derék művésznő jutalomjátékát a t. közönség szives figyelmébe.

* A kassai kereskedelmi- és iparkamara a lapunkban már említett Jahodna hegyen keresztül vezető útnak az állami utak osztályába leendő soroztatásáért legközelebb a nm. magyar királyi Helytartótanácsához folyamodott.

* Kassa város kapitányi hivatala az utcák tisztán tartásáról erőlyesen gondoskodott. Ugy halljuk, hogy az utcai lámpák sem fognak sokáig mécses módjára pislogni.

(Beküldetett.) † Egyszerű temetésnek voltunk tanúi. Cserszky György főpinczért vitték örök nyugalomra. Alig hallotta valaki nevét is. Pedig megérdemli, hogy legalább halála után emlékezzünk meg róla. Rövid éltében többet tett a közjóért, mint sokan, kiket márványszobor örökít. Fāradhatlan buzgalma alakította meg Kassán a pinczeregyletet, és az egylet már is igen üdvös eredményeket mutat fel. A pinczerek, s mindennemű vendéglői s kávéházi személyzet fölött nem csak felelősi felügyeletet gyakorol, előmozdítja a társasági összetartást, s könyvtára által művelődésüket, hanem a szolgálat nélkülieknek szállást s ételmezést ad, azokat elhelyezi, a legkönyelmesebben látja el s űpolja betegeit, és eltemeti halottjait. Tagjai nem csak Kassán, hanem Pesten, Miskolczon, Eperjesen, Lőcsén, sőt Gácsországban is vannak. Cserszky élte az utóbbi években csendes folyam volt, mely halkán hömpölyög, de termékenyít; — még közvetlen halála előtt is az utókorra gondolt. „Bonczoljátok fel testemet, — rendelé — hadd tanuljanak rajtam másokat gyógyítani.” — Gége sorvadásban halt el. Béke poraira!

* Ungvárról írják nekünk, hogy Zorimba Józsa k. a. hangversenye f. hó 14-én dacára a rossz időnek, szép közönség előtt ment végbe. Közreműködtek: Tyrnauer saját zeneszerzeményeivel, Mansberger, s többen. — Időjárásunk annyira megromlott, hogy mindenki szivesebben van otthon a meleg szobában.

* Az unghvári casinó-tisztújítása e hó vége felé lesz. Az egylet által megrendelt lapok közül a „Koszoru” véletlenül maradt ki.

Vegyes hírek.

* Szemere Bertalan mint a bécsi lapok jelentik nem halt meg, sőt a napokban hazavárható.

— Szalay László arczképét a magyar akadémia számára Székely Bertalan festi.

— A bécsi államnyomda pinczéiben 4000 mázsa Bachféle törvény várja azon boldogabb időköt, hogy onnan világra jöjjön mint — maculatura.

— Egressy Gábor folyó hó 20 án fog először fellépni a nemzeti színházban.

— Izsó Miklós geniális ifjú szobrászunk — mint a Bécsi Híradó írja — nem tudván itthon megélni, Bécsben segédkedik.

* A morva magyarországi összekötő vasut-társulat alapszabályai mint a hivatalos lapok jelentik legf. helyen jóváhagyattak.

— Beküldetett szerkesztőségünkhez a Pesti-Hölgy-Divatlap idei műlapja, mely ama jelenetet ábrázolja midőn Erzsébet és Mária királynők Nagy Lajos királynál II. Károly koronázását nézik. Ezen díszes kép utolsó műve a korán elhunyt jeles festész Vízkeleti Bélának. A nevezett lap előfizetői 30 kr. beküldése mellett rögtön megkapják a gyönyörű műlapot. — A Pesti-Hölgy-Divatlap főmunkatársa újévtől kezdve tehetséges ifju költők Komócsy József, kinek szép költeményeivel olvasóink a mult években is gyakran találkoztak. — Előfizetési ára a lapnak egy évre 8 frt, félévre 4 frt o. é.

— A klagenfurti színházban az a divat uralkodik, hogy minden páholybőrlő tetszés szerint butorozza és rendezi be páholyát.

Egyveleg.

— Bécsben ismét szárnyra kapott azon régi mese, miszerint a világ vége 1865-ben fog bekövetkezni. E rémhír forrása bizonyos jóslat, mely állítólag egy kolostor irattárában találtak, s melyet valami hamburgi könyvkereskedő jónak látta újra kiadni.

— Az unjoncz inas. „Huzd fel azt az órát, Palkó, mert majd megáll” így szólt az ifju földesur a nemrég inassá emelt parasztfiúhoz, azzal szűrkéjére veté magát, mihelyt kilépett szobájából, s a tagra vágatott Palkó, kezében keféseprével csak néz a székrényen ketyegő órára; két hete, hogy inassá léptetett elő, de még ily kötelesség nem bízott reá: „Majd megáll, hiszen mióta itt vagyok mindig itt áll ez, hát hova huzzam? — ahán; jól van már” — örömben elrohenté magát, a mint az óra felett a falban egy jó nagy szeget veszen észre, melyen hajdan valami üstökös dődös képe függött, zsinógot keresett, ráharkolta az órára, s felhuzta a szegre, ott künkötéssel megerősíté, s maga is gyönyörködött a műtét sikerültén. A hazajött ifju ur alig talált rá a magában diszelve órájára. — Meg is tanítá aztán Palkót, hogyan kell az órát felhuzni.

— Csalogató. Egy londoni énekesnő Sainville kisasszony hangverseny jelentésében a számozott helyet váltóknak ingyen mellékletül arczképét ígéri, melyet a művésznő a hangverseny végén személyesen fog mind-egyiknek átnyújtani.

Színház.

— Csütörtök január 12-én: „Lammermoori Lucia.” Gerecsének Lucia, ugy látszik, kedvenc szerepei közé tartozik, ezt árulja el legalább azon nagy

gond, melyet coloraturájára fordít. Csak kár, hogy e technicailag annyira kiképzett hangtestet nem melegíti több lélek és érzelem, mely nélkül az appassionato-t a largó-tól alig lehet megkülönböztetni, mely nélkül nincs portamento, a mi pedig főkélléke az olasz zenének. És e vád sújtja ma egyaránt Tannert, ki különben kifogástalan volt, és Gerecsét is, mely utóbbinál e vontatás főleg a sírkertbeni „Fra poco a me ricovero” árián volt feltűnő. Edgardo különben Gerecsének nehéz feladatai közé tartozik. — Vincze (Raimondo) mely, igazi basshangjában egy nagy fekete gyémántot bír, mely közörszerűtlen állapota miatt gyakran visszariaszító. Mindazonáltal Lucia, Asthon és Edgardo illetékes kezekben voltak, de Arthurra Bartha nem bír elegendő képességgel, s minthogy az igazgatóság jobb erővel nem rendelkezhetik az ily szerepekre, nem csoda, hogy az operák kívánt sikerrel nem adhatnának, s így a közönség érdeklősége is napról napra mindinkább esikken. Az egész előadásban legnagyobb dicsőretet érdemel a sextet, és annak betanítója.

— Péntek január 13-án: „Szövetségeselek”, vígj. 3 felv. írta Paul Moreau, fordította Felek Miklós. Ezen itt másodszer színpadra került darabról sokkal több mondanivaló volna, mintsem helyünk megengedné, s így csak futó szemlét kell tartanunk. Philippe de Mauri egy szeles francia pezsgővéri salonnős, ki mind a mellet szerencsésen a házassági kísérletekben. Egy igen az életből kölcsönzött alak, melynek Erdélyi, leszámítva olykori kis foszosségeit — midőn t. i. szerepének szavaival nem volt eléggé tisztában — jól megfelelt volna, ha biographiájának szűkösségű előadására nem fektetvén annyi súlyt, azt kissé könnyebb modorban tartja. Gaston de Rech, egy igen érdekes, afrikai naptól barnított arczu, rövidre nyírott haju, kissé elhanyagolt hosszú, ritka szakállu zuáv-kapitány, ellenlábasa Maurinak a társalgásban; — a minő hadedzett, bátor fia Marsnak, oly unjoncz és önbizalmatlan Amor szolgálatában. Azonkívül nyiltszívű, egyenes beszédű lénye a lovagiasság bélyegét mindenütt magán viseli. Krassnai mindezen kellekkel szűkölködött. Maskja inkább emlékeztetett egy Polizeivertrauterre, vagy egy muzka Pulkovnyikra, míg játéka épen igen éles ellenlábában állott a szerző képzeletével. Nem sorolhatván fel az egyes részleteket, csak azon jelenetet emlíjük, a hol Cláranak szerelmi nyilatkozatot kellene tennie. Itt a szerző őt oly helyzetbe szándékozik hozni, mint a minőben magát Hercules a guzsalylal érezhette. K. inkább hasonlított egy oskolás gyermekhez, pedig az ő jeles teatetségétől sokkal többet várunk, s épen azért figyelemzetjük minden hibáira, melyeket könnyen mellőzhet. Henriette Doley egy élénk, vig kedélyű, szelleműs nő, ki valódi francia pajzánassággal a legmulatatóbb csel-szövényeket fonja. Rónayné kissé több humorral és élénkebb színezettel egészen megfelelt volna feladatának. Bodinóis egy szeles, esacská fiu, szintén igen természetű alak, melyet Bethlenfalvi meglehetősen személyesített, habár testmozgása e szerepben még mindig tesztelenebb s elegansabb lehetett volna. Egyébként Bethlenfalvi igyekezete és tehetsége teljes elismerésre méltó. Athenais (m. Athenais) egy a 30 évet meghaladott urán, ki mindamellott hogy unokahugát vezeti a világba, még mindig elfogadhatja a hódolatokat, s kit inkább a körülmények s félreértések, mint személyisége tesznek komikussá. Baloghné e szerepet ellenkezőleg látszott felfogni és a komikus helyzetbe jött tisztességes hölgyből (Anstands dame) komikus vénét csinált, mi a darab finom jellemével ellentétben állott. — Clara, a szende ábrándos leányka szerepét Balázs Ilka hūn tolmácsolta. — Balogh K. a kedélyes öreg Montgerardt jól adta. Az egész előadás menetén meglátszott, hogy több gond volt reá fordítva, a

Minden ember megadta, hogy Sándor András uram a püspök, ennél szebb menyasszonyt még nem esketett Erdélyben.

A völegény két ujjal megérinté a menyasszony picziny kezét s azzal a szép Erzsébet a belső szobákba vonult.

Most maga a fejedelem s Gyulaffy uram beindultak a völegény jeggyűrűjével, s ezek visszajöven, nem sokára kilépett a szép menyasszony egyik barátinja a kedves s szelid arczú Hagymásy Margit, kezében skófummal kivarrt kendőre huzva a menyasszony jeggyűrűje.

Most asztal hozatott az eddigi szőnyeg elébe s a fejedelem hadvezérével újra bement, hogy a leányt litre kikerje.

Sándor uram is előállott földig érő fekete sefjem palástjában s a kihozott menyasszonyt és völegényt kikerdeztvén, megeskete őket.

Erre az áldások és rokoni ölelések következtek s az emelvényre helyezkedett cigányok tust húztak az összes közönség éljenzéseire.

Báthori Kristóf és Bocskai Erzsébet jegyesekké váltak.

Az asztalt elhordák; a szőnyegetek a püspök szolgálja vette át; s a multság megkezdődött.

A fejedelem a szép menyasszonnyal kezdé a ssu magyart; utána a völegény lejtett Hagymásy Mar-

gittal s ezeket az urak hosszú sora követte — még az öregeket sem véve ki.

A nézők középre állottak, s hogy a lassúnak vége volt, az öreg urak kiléptek a sorból; az ifjaknak hagyva a „süveges táncot.”

A törzonborz Hagymásy Kristóf épen Kátai mellé talált esni; vagy talán ez kereste fel őt.

Bocskai az öreg úr leányával táncolt. Margit tartá a süveget s Bocskai, fájos jobb karja miatt sehogysem tudá az ügyes leánytól elkapni.

— Az ősém ma nehezen jut a süveghez fájás karja miatt, mondja Hagymásy, leánya ügyességében gyönyörködve, ki csinos lejtés közben s tánczosát folyvást csalogatva, ott lejtett el előlük.

— Bizony pedig azt hiszem a süveg mellett — a kezét is szivesen el kapná, ha lehetne.

Hm . . Hm . . — mormogja az öreg úr. Gondolod ősém, gondolod?

— Nem gondolom, hanem hiszem és vallom. — — Apropos! ősém, valami fontos közleni valóm van veled.

— Parancsoljon kegyelmed?

— A fejedelem ő nagysága reám bizta, hogy tegyek valami ajánlatot a ti megjutalmazástokra. Te, mint jó barátja, legjobban tudhatod, mi lenne kedves Bocskai előtt?

— Ő legjobban szereti a katonai hivatalt; azt hiszem, ha a testőrség egyik kapitányására emeli ő nagysága, örülni fog neki. De uram, ha már kegyelmeden van a megjutalmazás tiszte. — akkor mást mondanék.

— Ugyan mit?

— Neki legnagyobb jutalom lenne, kegyelmed leányának a szép Margitnak szive és keze.

— S bizonyos vagy az ifju hajlandósága felől?

— Több mint bizonyos uram.

— Hm. Hm! — dörmög az öreg úr. Majd meglátjuk.

Ezzel elhagyá Kátait s mig a tömegben széles válláival utat nyitott, végig gondolá, hogy biz az nem lesz megvetendő dolog a fejedelemmel épen sőrgorságba jőni, az ifju ügyes és hős, ki tudja még mire viszi; — aztán a Bocskai jószágok sem épen megvetendők.

A következő pillanatban már Báthorival látjuk őt igen élénk beszédbe ereszkedve, ki nem sokkal azután Bocskait hivatja magához s annak vállára verve, néhány szót mond, mire az elsápad. . .

Kátai mindezt távolról nézi, kárörvendő s érdeklőség lizától égő arczczal.

Aztán barátjához siet, hogy világos tudomást szerezzen a történetekről.

(Folytatása következik.)

mi különben szükséges is, mert az ily művészigel kidolgozott darabok jogosan igénylik, hogy a közreműködők a kivételre is nagy szorgalmat fordítsanak. Közönség közép számmal volt jelen, amit leginkább a kis időközeli ismétlésnek tulajdoníthatunk.

-g- Szombat: „Hunyady László“ Erkelől. A mai előadást nem számíthatjuk élvezetdús estéink közé. Nem tanultunk semmit, nem gyarapodtunk semmi jóban, ha csak a türelem azon erényét nem vesszük tekintetbe, mely oly kemény próbákra téve, még mindig mérsékelt hangulatban képes megtartani a színházi közönséget. — Ha minden egyéb kiállítási, szereposztási és kiviteli gyengeségeket hallgatással mellőzzük is, már csak magának Schinek Jozsefának a szép Erzsébet dala végén, majd egy terzben különböző distonátiója elég lett volna egy csak igen kevéssel gyengébb türelmü közönséget elégedettségének legfelfűtőbb nyilvánítására kényszeríteni. Ily előadások után ha egyszer az operák iránti — különben sem általános vonzalom közömbös hidegséggé változik, akkor — még a mainál is gyéresebb közönség fogja látogatni a költséges operai előadásokat.

-r- Vasárnap: „Az eladó leányok“, vigj. 3 felv. Szigligetől. — Mellőzzük a részletes bírálatot, mert azt ma kiválólag a darab gyengesége ellen kellene fordítanunk, mely egészen egy régi „Der Vater“ című német-vigjátéknak utánzása. — Nem mellőzhetjük azonban észrevételünket, mely Szigetvári Emelkának mai halvány arczsine folytán azon sejtelmünkben erősít meg hogy a mult számban tett hasonlatot: „nem szereti az annyira árnyalt játékokat, a hol csupa pirosítótól az arczot sem látni“ — betű szerint magyarázta, a mi annyival is inkább ellenkezőnek szándékunkkal, mert igazság szerető bíráló minőségünkben nem róhatnánk meg oly tárgyat, mely mig minket nem is illet, azonkívül oly kifogástalan, mint Sz. E. külseje.

Hivatalos értesítő.

Pályázat.

185. szám.

A nm. m. k. helytartótanács e folyó hó 3-án 106,188. sz. a. kelt kegyes intézvénye folytán a kassai kir. jogakademiaiánál tanársegédi állomás betöltésére, melylyel évi 420 o. é. frt. fizetés és a könyvtárnoki teendők ellátásáért külön évi 240 o. é. frt. jutalomdíj van összekötve, — 1865-dik február hó 15-ig bezárólag pályázat hirdettvén, a folyamodók ebbeli kérvényüket, melyben koruk, vallásuk, állapotuk, végzett jog- s államtudományi tanulmányaik, nyelvismerteik, és különösen magyar nyelveni előadási képességük, erkölcsi önviseletük kellőleg kimutatandó, (a nyilvános alkalmasban levők előjáróságuk útján) a kassai kir. jogakademia igazgatóságánál nyujtsák be.

Kelt Kassán 1865-dik január 16-án.

Demkő Imre s. k.
kir. jogakademiai igazgató

Pályázat.

Kassa sz. kir. város hatóságánál az 500 frt. készpénz és 8 öl fájárandóságból álló évi díjjal összekötött faraktárnoki állomás üresedésbe jött. Ez állomás iránt pályázat nyitvatván, a pályázni szándékozók felhivatnak, hogy kellőleg felszerelt és az 1000 frtnyi hivatalos biztosíték iránti nyilatkozattal ellátott folyamodványukat legkésőbb f. évi január hó 25-dik napján a város polgármesteri hivatalánál benyujtsák.

Kelt Kassán az 1865-dik január 10-iki tanácsülésből. 2-3

Hirdetmény.

8753. sz.

P. Kassa szab. kir. város törvényszéke mint csődbíróság részéről ezennel közhírré tétetik, miszerint helybeli kereskedő **Weisz Emil** ellen, saját kérelme következtében a csőd elrendeltvén, hitelezői összejövetelére 1865-dik évi február 13-ik, 14-ik és 15-ik napjai tüzetnek ki határidőül, ideiglenes tömeggondnoknak Komjáthy Lőrincz hites ügyvéd, perügyelőnek

A „pirosító“ ill. arnyalót, moralis pirosítót jelent, melyre a szinpadí játéknak épen annyi szüksége van, mint a játszó arczának phycicus pirosítóra, de melynek tulzott használata, valamint az arcz, ugy a játék természetességének rovására történik.

— Kedden január 17-én adatott: „A cigány“, népszimű 3 felv. — Mátrai Mari mint Rózi mutató be magát a szépszámu közönségnek. A bírálatot helyszuke miatt jövő számunk hozandja.

— Szerdán: „A lelecz.“ Mátrai M. föllépteül.

— Csütörtökön: „Didergő.“ szimű 4 felv.

— Pénteken: „Gauthier Margit.“ Mátrai M. föllépteül.

— Szombaton: **Rónalné jutalomjáték**

„Kártyavetőnő“

dráma 5 felvonásban.

Nyilttér.

— A helybeli társalgási egylet teremében mult vasárnap tartott álcázás vigalomban azon valóban igen furcsa tréfa történt, hogy egy pár fiatal ember, a természetlül szépséggel nem igen bőkezűen áldott M. J. urat majom álcának tekintették, s vele mint ilyenekkel kezdtek annak nem csekély bosszuságára, azonban a legközelebbiek legvidorabb mulattatására társalogni. Ezen furcsaságnál azonban még fűrészből az, hogy majom ur annyira zokon vette a tréfát, miszerint az esetet személyes sértésnek véve, a panaszt más nap — gyermekek módjára — az illető előjárójához vitte, ki azonban az ügyet valódi salomoni bölcsességgel, s nem kevésbé tréfásan, mint a tárgy kívánja — döntötte el.

Schalkhaz urnak javasoljuk, a tréfát oly kevéssé értő furcsa urat minden álcázás báljának megnyerni, s biztosíthatjuk, hogy a terem a vidékről is seregben beözönlő mulatás vágyóknak elfogadására nem lesz elég-egészes. + a-b.

GAZDASÁG és ÜZLET.

Kassai piac, január 19-én 1865.

A tárgy megnevezése	1. oszt.		2. oszt.	
	frt.	kr.	frt.	kr.
Buza köblönkint	5	—	4	40
Kétszeres	—	—	—	—
Rozs	3	—	2	60
Tengeri	3	—	2	80
Ar, a	2	80	2	60
Zab	1	30	—	—
Kása	6	20	—	—
Szesz itezénkint	—	16 1/2	—	—
Marhahus fontonkint	—	15	—	—
Bornyhús	—	26	—	24
Sertéshús	—	19	—	18
Vaj itezénkint	—	68	—	60
Zsir	—	40	—	—
Szalonna fontonkint	—	44	—	40

Bécsi börze január 17-ről.

5% Metallique	72.45
Nemzeti kölcsön	80.25
Bankrészevény	799.—
Hitelintézeti részvény	183.20
Londoni	114.80
Ezüst	114.25
Arany	5.43

Fa-árverezés.

A Sándor-bölzsei közbirtokosság részéről közhírré tétetik, hogy birtokához tartozó, s ugyanazon határban lévő, s Kassától 1 1/2 mértföldnyire a pesti országutban eső közös erdejük, mely mintegy 3000 darab részint építkezésre, részint tüzre használható tölgyfából áll, f. hó 19-ik napjától kezdve min-

den csütörtökön fog a helyszínen árultatni, — hova is a venni szándékozók oly kijelentéssel hivatnak meg, hogy az a vevők kívánságához képest akár nagyobb szakaszokban, akár kisebb csoportokban, de darabonként is fog árvereztetni.

Kelt Nádason 1865-iki január 11-én.

Gedeon István,

2-3

megbizott.

WERFER KÁROLY

könyv-, mű- és hangjegyekereskedésében Kassán,

felső Főutca, 342. sz. a. kapható

angol bufpapír borítékok száznak ára 55—65 kr., ugyszintén francia, rózsá, zöld, chamois és lilaszínű Damassé de luxe papírost, a név kezdő betűinek ingyen domborkinyomatával ellátott 100 darabnak ára 1 frt 80 kr., 100 darab nyolczadrét francia levélpapíros 100 darab levélborítékkal csak 1 frt, ugyszinté 100 darab látogatójegy dombornyomással 1 frt 20 kr., 100 db nyolczadrét levélpapír finom tokban, a név kezdő betűinek ingyen nyomatával, 100 db borítékkal, 1 tuczet finom aczeltoll, 1 vonalzó lap, 1 tolnyel, 1 rajzón, 1 darab spanyolviasznak és 1 üvegcse Alizarintintának ára összesen 1 frt 75 kr. o. ért.

Enyiczken két 5 éves már betanított kanca-csikó van eladó.

Sertés-eladás.

Gróf Forgács Kálmán szaláncei erdőségében 9 darab öreg kan, 27 darab két éves, és 148 darab egy éves ártány, mind jeles Mitos fajbeli származásu, eladásra föl van állítva. — Közelebbi felvilágotást az uradalmi erdészeti hivatal nyujt Szaláncon, u. p. Szinye.

Előfizetési felhívás

„BIENE“

német szépirodalmi képes lapnak XV-ik évfolyamára.

Egész évi díja e lapnak 5 frt.; félévi díja 2 frt. 50 kr.

Kik egész évre fizetnek elő, azoknak a „Biene“ kiadóhivatala 3 olajnyomatu diszképet küldend jutalmul, s azonkívül egy fali naptárt. — Ki 6 előfizetőt nyer, s egyszerre 30 frtnyi összeget küld be, annak alábbirt kiadóhivatal 6 csinos képpel kedveskedik. A jutalomképek azonnal szétküldetnek az illetőknek. Megjelen a „Biene“ havonként 3-szor, nevezetesen: minden hó 1-én, 10-én és 20-án. Az előfizetési összegek Neutitschanba (Morvaország) a „Biene“ kiadóhivatalához bérmentve intézendők. — Előfizethetni minden postakivatalnál.

A „Biene“ kiadóhivatala.

pedig Szentcsák Ferencz h. ügyvéd neveztetvén ki. Felsőlitatnak tehát mindazok, kik a fentebbi csődtömegből bármely jogcimmal valamit követelnek, hogy keresetüket a szükséges okmányok és bizonyítványokkal támogatva, a fentkötött határidőre a törvényszékhez annál bizonyosabban adják be, mivel később beadott követeléseiknek többé hely nem fog adatni.

Kelt Kassán 1865-dik évi január hó 5-én tartott város törvényszéki mint csődbírósági ülésből.

Rélay Róbert,
aljegyző.

3-3

Magán hirdetések.

Bérbe adandó.

Abaujmege Csécs helységében 562 holdakból álló tagosított birtok ahhoz tartozó beruházások s kényelmes gazdasági épületekkel együtt bérbe adandó. — Értekezhetni **Koós Kálmán** h. ügyvédnél Kassán Főutca 15-ik szám. 1-1

Haszonbér.

Patay Sámuel ur, kassai alsó közcép külvárosi 1. sz. alatti háza csinos kerttel együtt minden perczben haszonbérbe kiadó. Bővebben értekezhetni Ruszinkó Zsigmond ügyvéd, malomutczai 508. szám alatti szállásán.

Hirdetés.

A „Taurus“ című első általános és kölcsönös állatbiztosító egylet igazgatósága részéről közhírré tétetik, miszerint az egyletnek teltleges működése 1865-ik év januárius 1-én megkezdődött.

A felső-magyarországi főnökséggel, Kassán lakó

Markbreiter Gyula

ur bizatván meg, ki is minden ezen egyleti ügyekre vonatkozó felvilágosításokat készséggel adand.

Bécs, 1865-dik január 7-én.

1-3

Az igazgatóság.

Werfer Károly könyvnyomdója Kassán.